

нала вече! Не можемъ я настигна!

И тѣ повикаха конетѣ си и се върнаха отдето бѣха дошли.

Едва тогава мъжътъ и жената проумѣха, че онази жена ще е била сама Дѣва Мария, Божата майка.

Тѣ повѣрваха въ това още повече, когато имъ се роди дете

— момченце. Кръстиха го Христоско, на името Христово. А динитѣ ги има и до днесъ: тѣ сж тънкокори, зрѣятъ най-рано на есень и сж набраздени съ бледозелени гривни отъ скачени ситни кръстчета. Затова ги и наричатъ Богородични дини.

Георги Райчевъ

Утре рано ще се става —
заминавамъ за Тинтява.
Раницата ми е нова,
пълна, стегната, готова.
Легнахъ. Спалъ съмъ часъ, два,
три.

Още въ тъмно, призори,
нѣкой чукна на стѣклото.
Ставамъ бързо отъ леглото
и вратата въ мигъ отварямъ:
чакатъ ме навънъ другари.
И, додето всички спятъ,
ние вече сме на пжтъ.
А кога зора настана,

бѣхме стигнали Бояна.
Тукъ закусихме си сладко,
но почивката бѣ кратка.
Бързахме по хладината
да вървимъ изъ стръмнината.
Изъ планинския просторъ
гръмна весель смѣсенъ хоръ.
Съ нова група отъ туристи,
изъ пжтеки каменисти,
съ оросени съ потъ чела
сме на Момина скала.
Тукъ следъ мѣничккъ пристой,
и съ туристи пѣстъръ рой,
пакъ поемаме нагоре.